

"Danfæren"
et halvgentlig Næheds- og Oplys-
ningsblad for det danske Folk
i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

"Danfæren" udkommer hver Tirsdag og
Fredag.
Pris pr. Årgang i de forenede Stater
\$1.50; til Udlandet \$2.00.
Bladet betales i Forud. Bestilling, Be-
sættelse, Adressforandring og alt andet
angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. W. Andersen.
Alle Indsendelser adresseres: Danfæren
Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb.,
as second-class matter.

Advertising Rates made known upon
application.

og Trang er, mente det anderledes? Der kan ikke i vore Dage gives Undervisning uden Religion eller dens Fornægtelse eller Modsatning. Hvoften Admistratøren at opdrage vore Børn til Liden Under, at tilvejebringe og Agnoskere liden at have det saaledes; thi, i den ukjendte Betydning af Ordet, "the lamb is infide the lion"

"Hvad er da Statens Ret og Pligt og den rette Udvej i denne livsvigtige Sag? Situationen kalder højt paa et Svaret, som er let at give, men rigtigst vanskeligt at praktisere. Staten maa for sin egen Bestiethed Stødt tilse, at Børnene bliver underdannede, og kun stridende ind, hvor det er nødvendigt, og sørge for deres Undervisning, som ellers vilde blive forspilte."

Past. Geers Brev har fremkaldt en saadan Korrespondance, siger New York "Sun", at der kun kan meddeles Uddrag af den. Men man for- staaer, i hvad Retning det bærer. Katholikerne vil have Statsunderstøtelse til deres Menighedsstoler, og saa synes det, som de vil uden protes- tantiske Samfund samme Ret. Det er et Livsspørgsmaal, som ikke lader sig afsløre, og vi gør vel i ogsaa at underkaste det alvorlig Overvejelse.

Argumenterne i modsat Retning kan vi maaften siden komme tilbage til.

"Danfæren"
Nider sendt til Subscribers, indtil ud-
trykkelig Oplysning modtages af Udgi-
verne og at Geld er betalt, i Overensstemmelse
med de forenede Staters Postlove.

Naar Bøerne henveder sig til Folk, der
overlever i Bladet, enten for at bode hos
eller for at faa Oplysninger om det
Indhold, vedes de altid omtale, at de saa
Kortissemnet i dette Blad. Det vil være
et genfjælg Rette.

Rev. Dr. McFadden modtager Kaldet.

Fra Sioux City, Ia., har vi modtaget følgende mærkelige Indsendelse:

Rev. D. McFadden af Warren, O., har tilsendt os sin Brev til at modtage Kald til Præst for First Presbyterian Church i Sioux City. Hvoften Kirke har været under regulær Præst, siden den højt elskede Rev. D. J. G. McIntock døde.

Past. McFadden var i Sioux City for saa Søndag siden og holdt to daglige Prædicationer i nævnte Kirke. Han gjorde et meget gunstigt Indtryk, og ferend han forlod Byen for at rejse hjem, lod Mr. W. P. Manley ham forstaa, at han vilde blive talst til deres Præst ved et tilkommande Menighedsmøde. En Komite paa fem Medlemmer, som var bievend valgt for at finde dem en Præst, var enig og bad ham om at lade dem vide snarest muligt, om han vilde modtage Kaldet.

Da Past. McFadden kom hjem til Warren, raadgjorde han sig med sin Familie og sine Venner og sendte følgende Telegram:

A. P. Manley, Sioux City, Ia.
Rom. 15, 29 og 33.

Samuel McFadden.

Mr. Manley saa efter i sin Bibel og maatte med nogen Assistance, formulere følgende Svar:

Samuel McFadden, Warren, O.
Jerimias 15, første to Afsnit og 16. Vers, 2. Tim. 4, 21.

W. P. Manley.

Telegrammet til Mr. Manley, udflydt efter ovenstaaende Anvisning, lyder saaledes:

29. V.: Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med Kristi Evangeliums Betsignelse hele Hjerte.

33. V.: Fredens Gud være med eder alle! Amen.

Telegrammet til Dr. McFadden lyder saaledes:

Jer. 15, 16: Dine Ord bleve fundne, og jeg svante dem, og dine Ord vare mig til Fryd og til mit Hjertes Glæde.

2. Tim. 4, 21: Gør din Fjeld at komme før Vinteren. Eubulus og Judens og Linus og Claudia og alle Brødrene tilse dig.

Et Brev fra Dr. McFadden indholder den Meddelelse, at han vil opsigte sit Kald i Warren næste Søndag, og Opgifelsen træder i Kraft 29. Nov., saa han vil prøve at være i Sioux City til første Søndag i Dec.

Den offentlige Skole og religiøs Opdragelse.

Dette Spørgsmaal er jo ikke nyt iblandt os og heller ikke blandt lutheriske Kirke i Almindelighed. Der gives jo ingen religiøs Undervisning i vort Lands offentlige Skoler, og saa maa Spørgsmaalet om Børnenes religiøse Opdragelse og Undervisning bestandig komme op paany hos alvorlige Kristne.

Det er ikke vor Agt her at underkaste det nogen videre Drøftelse, men kun at gøre opmærksom paa, at det for Liden drøftes temmelig livligt, jærlig i Stens Blade.

Ved en Bispordination i St. Patrick Cathedral i New York forleden udtalte Biskop McFaul af Trenton, udtalte Biskop McFaul af Trenton, N. J., følgende Ord:

"Den offentlige Skole, som den er for Liden, er hemmende baade for Kirken og Staten. Fremragende ikt-katoliske Skolemand opbager gradvis, at intellektuel Udbannelse har ingen Gyde til at standse Kirken til endt i det menneskelige Hjerte; den kan forandre det ondes Retning, men ikke dets Udstrækning. At meddele religiøs Undervisning i Kirken og i Hjemmet er ikke ukraftigt. Mangelen af saadan Undervisning i Skolen vil lede Ungdommen ind i In-differentisme og saaledes afkræfte Amerika".

Og Kardinal Gibbons siger blandt andet:

"Den offentlige Opdragelses System i dette Land er ufuldkommen og stablet, den underminerer vor Ungdoms Religion. Vi ønsker, at vore Børn skal modtage en Udbannelse, som vil gøre dem til ikke alene lærde, men gudfrygtige Mænd og Kvinder. Vi ønsker, at de skal blive ikke alene bannede Medlemmer af Samfundet, men ogsaa samvittighedsfulde Kristne. Vi ønsker, de skal faa en Opdragelse, som vil bane deres Hjerte saa vel som deres Hoveder. Vi vil, at de skal blive ikke alene Verdensmennesker (men of the world), men frem for alt Gudsmennesker (men of God).

"Den religiøse og verdslige Undervisning af vore Børn kan ikke adskilles uden at tilfjæle Sjælen dødelig Saad. Den almindelige Forsøg af faadannelse af alle sammen Børnene moralske Gyde og fremme Ligegyldighed i Trossager.

Dise Mangler kunde afhjælpes ved at indføre "the denominational system" (Menighedsstoler) i vore offentlige Skoler, som det er i Kanada".

Men særlig Ophit og Diskussion har en epistolsk Præst, Rev. A. Montague Geers Ord sagt. Han siger bl. a.:

"Protestanter, romerkatholiske og Jæder har slaaet et Kompromis, ved hvoften Gud og Kristus — ja tillige med den bedste hebenske Ethik fjernes fra Nationens Udbannelse af Bærnelivet. Og hvad er Følgen? Gød — fandelig den virkelige Entroering af Præster, som ikke tror paa (disbelieve in) Gud og Kristus, men er fjendtlighedsfulde imod dem. Svorede kan de, der ved, hvad Kristendom er, og hvad Børnenes Natur

Over Strægen.

Det er os klart, at vi derfor vore Læserne bærer Ansvar for, hvad vi optager eller ikke optager i Bladet, selv naar Forfatterens Navn følger hans Produkt.

Hvad vi for nærværende tænker paa, er den Artikel af Rand. Dahm om "Søfol og dets Interesser", som vi optog i No. 88. Der peges i denne Artikel paa noget, som det kan have sin praktiske Betydning at tage Hensyn til. Men Ræsonnementet er ellers i sin Helhed over Strægen, me-

er vi. Og naar vor Ven, Rand Dahm, har gjort sig til Talemand for en noget radikal Tanke, saa maa man finde sig i, at samme hans Tanker bliver underkastet offentlig Drøftelse.

Lad os først se, hvor Konsekvensen af hans Tanke vil føre os hen. Børndødsfald er et Præst for Børnene, de sine Byfolks Sønner til Præst for de firdannede i Gyrene og sevante Mand til Præst for det Byfolk. Men hvorfor ikke gaa længere. Hvoften Nyder af forskellige Mennesker findes der ikke i. Et. i de store Byer. Der er Forretningmand, Haandværksmand, Diplomat, Kunstner, Lærde og Videnkabmand saa vel som Gadeskjæder og Faglister. Derfor nu enhver Standsklasse skulde have Præst ud af sin egen Skare, saa tom vi til at revolutionære alle den mange-hundred-aarige Segne eller Menighedsordning over Strægen!

Det er sikkert glædeligt, at mange Børndødsfald i Danmark har studeret til Præst i den senere Tid. Men skal der drages en Stræg mellem dem og saa — de andre? Det er os i hørt Fald betænkt, at der er flere Børndødsfald, som er Præst i Røbenhavn, end en saadan, som prædiker for Kongen og Hofet af og til, og som saa bagefter sidder til Tafels med de kongelige. Og modsat er der Præst ud af den fine Klasse, som har virket blandt Bønder hele deres Virkelighed, og begge Dele har gaaet godt. Børndødsfald har været til Bedste for de bannede, og dannede Sønner har været til Bedste for Børnene.

Det er nu i Danmark. Men vi kunde ogsaa gennemgaa Forholdene her i Amerika, og hvorfor ikke i alle kristne Samfund, og finde lignende Tilfælde som i Danmark. I Danmark er for Liden en Skolelærer fra Landet Kirkeminister, og i Norge er det en Sønnesøn af Legmanden Hauge, der indtager denne Stilling.

Men lad os gaa længere tilbage. Jesus valgte Fiskere og Tøldere og andre Mænd ud af det almindelige Folk til Apostle. Udsaa — søvante Folk til at prædike for Landsboere. Hvoften Peter holdt den første store kristne Prædication for Jerusalems dannede og lærde. Den bannede Paulus prædiker for Børnene i Lystra i den Sub, der, "aa Regn og frugtbar Tid af Himlen".

Hvoften, naar Taler er om Præsters Kvalifikationer, saa er der vel næppe noget andet, der vejer saa meget som Pauli Udtalelse desangaaende i Korinth og i Timotheus og i 1. Kor. 7, 16-17. Vi skal blot pege paa, at her slet ikke nævnes om særlige Præstetyper for særlige Klasser. Baade her og ved Kristi Udtalelse af sine Apostle synes alle Folketasser at være sete under eet. Alle af Naturen under Syn og Fordømmelse, alle trangte til den Frelse, Kristus havde beredt for dem.

Det er for galt at give Folk Ret i at foragte en Præst Fortyndelse, dersom han ikke kender til alt, hvad Tilfældene kender. Nej, Hovedsagen er, at Præsten er Præst. At han saa kan være omgængelig og tale med dem, der samler sig om hans Fortyndelse, om forskellige Hverdagsemner, ja, det kan jo være meget godt, bare det saa ikke bliver derved.

Hovedsagen er og bliver dog sikkert, at en Præst kender og elsker baade sin Gud, som han gaar Bud for, og de Mennesker, som han gaar Bud til, og at han saa forsigtigt har de Gyder og Kundskaber, som hans Tjenestes Genning kræver.

Dise Bemærkninger mente vi at burde gøre, ikke for at berøve Rand Dahms Artikel sin Værdi, men for at pege paa, hvad der dog er Hovedsagen. At saa en Bisag gjort til Hovedsag, det forvirrer i Stebet for at gavne.

Gamle Grundtvigs Søn.

Jlle vil jeg med disse Linier haane en Hædermands Minde. Jlle er det min høfentig at trænte Gravens Fred. Men hvad der hidtil er sagt paa Prænt om afdøde J. V. Grundtvig, som vel nærmest fra hans Venner — som ganske vist ved at være hans Venner havde den bedste Betsignelse for at forstaa ham, men som saa ogsaa beredte sig den Fæse at forlæse over Personligheden, fordi han jo ved Tiden af alt det øvrige først og sidst

og var gamle Grundtvigs Søn.

Hans Venner vil slet ikke anfægtes, fordi en fremmed siger lidt om ham. De andre har deres Mening alligevel.

Det gjaldt om ved hans Død at kunne pege paa noget positivt og potenseret, noget, som ved sig selv kunde bære hans Minde. Da greb man Tanken om hans Skjælsfald. Da blev det trykt, at han var Skjald for det danske Folk i dette Land.

Et. var en Personlighed. Vi Stikelse var han høj og mandig. Af Jyskognomi adel og værdig. Dette gjælder dog især, naar man saa ham i Ornat eller paa Prædicationstolen — hvoften iger vil sige, at hans Venne til harmonerede med den øvrige Skikkelse. Der var noget underligt bogt og vækende ved Grundtvigs Ven, hvoften her minder mig om George Eliot's Ord:

"Great men are often shy about their legs — their legs like emblem of their thoughts".

Dise Ord passer i Birteligheden paa Gr., saaledes som jeg forstod ham. Thi vist var han en stor Mand. Afgjort var han et Gent af Rang, rig i Dannelse, dyb af Gemyt, men —

Grundtvig var Taler. Men oftest var det mere det personlige end Taltens Dugtighed og Duellighed, der gjorde mest Indtryk. Og dermed menes nu ingenlunde noget detraktivo. Thi skulde et værdigt Dydre, en mærkelig smuk, brujende Stemme i Tale og Sang, en fin, ukunstlet Optræden, en særlig og poetisk Udtryksmaade, skulde disse Ting ikke virke tiltrækkende?

Jntel Steds skulde man finde en Hjerterligere, mere forekommende Modtagelse end i Gr.'s Hjem. Her tom hans Dannelse egentlig til sin Ret.

Men ellers var Gr. jo dog ikke at spørge med. De ven, der rørte ved hans Ligtørne. Derom bærer især hans mange Bladartikler Vidne.

En Gang angreb en yngre Præst ham for nogle formentlig dogmatisk skræddarige Udtryk, idet der gaves Gr. det Raad: "Den gode Mand skulde studere hans Dogmatik lidt næjere." — Gr.'s Optræden ved denne Lejlighed mindede meget om St. Bernhards hunden, der ikke værdiger enhver lavdenet Angriber et Bid — han agtede ikke dette dumme Angreb et Svar værdigt. Men i sin Familiefreds skal han have udtalt: "Den gode Mand skulde studere hans Grammatik lidt næjere."

Gr. Skjald for det danske Folk i Amerika! Wah!

Men naar det nu altsaa med en vis Jver er hørdet, at Gr. var Skjald for det danske Folk i Amerika, da skal der gøres Indsigelse, og da maa der protesteres.

Jo, han kunde strive Vær. Og han kunde udtale sig paa Vær. Men fra denne Indrømmelse til hin Paastand er der et stort Svælg befæstet. Og Gr. var ikke den, hvem det lyfledes at komme over. Det kan vel altid være et Spørgsmaal, om den, der faa en domme og domme udfæstet, vil falde Gr. egentlig Digter — Skjald næppe, og da aldeles ikke det danske Folks herovre.

Skjald for det danske Folk i Amerika! Wah!

Nej, han var intet mindre. Thi hvor mange Danste er det nu, vi tæller i dette Land? Hyster du Tallet? Og hvor mange er det saa igen, der tilhører det Samfund. Gr. virkede i, og som altsaa maa antages at have læst, hvad han strev, og hørt, hvad han talte?

Statistik giver nemlig i denne Forbindelse et sagtens lige saa godt Skarpsomme som blotte Paastande. Hvis du berfor, Læser! ved at sammenligne det Mindretal, som i det hele taget maa tænkes at have hørt og læst Gr., med hint store Fortal, som ikke saa noget ualmindeligt i ham, eller som maaften helt havdglemt, at han var her, kan komme til det Resultat, at han var vor Skjald — saa kan du mere end sige.

— Na nej! vil hans Venner muligt sige, det er ikke i denne, strengt nøjterne, Forstand, det menes, at Gr. var Follets Skjald. Sin Paastand er sagt i en højere Betsigning og sæner kun sin Ghldighed for en højere Ret.

Kan hævde, disse hans Venner du til Fortæring vilde vil sige: at som en Profet ved guddommeligt Kald kan være sendt til et Folk med sit Vidnesbyrd, uden dog derfor Follets Mængde vil høre ham og vedkende sig

hans Taler, høje sig for hans Autoritet; ligesom en kongelig Gesandt jo meget godt kan finde sine Kreditorer mistænkte og sin Mission angrebet (hvad ofte er det) — saaledes kan ogsaa en Skjald være sendt til et Folk og i den Tid, da man ikke vilde høre hans Ord, ikke forstaa eller anerkende hans Betsigning, men at han derfor lige fuldt var i sin Ret. — Saaledes maa Gr.'s Skjaldskab opsattes.

Men da mangler Vestet alligevel. Thi medens gamle Grundtvig i sin Tid og i sit Land utvivlsomt havde Betsigning af og gjorde Indtryk som Skjald endog i blot politisk, fædrelandst Henseende (idet hans kristelige Skjaldskab her lades ganske uklar), maa man først se at blive klar over Stillingen — denne: at som i Amerika i alle Borgere har vi et absolut intet med dansk fædrelandskarlighed at betitulle, ja, vi maa endog frasværge os den, tilligemed af Væsten med Hans Maj. Kong Kristian den Niende.

Vor mandige Prædication, Th. Rosenfeldt (al Være være ham!) har sagt, at som reite amerik. Borgere er man ikke Thl-Ameritanere, Svanst-Ameritanere eller noget-andet-Amerik, men ret og slet Amerikanere.

"Den, der er Enten-Else, kan ikke tjene Baade-Dg", siger S. R.

Sving Sætningen om, saa ser den saadan ud: Den, der tjener Baade-Dg, kan ikke være Enten-Else.

Ganske vist! den Danfæ, som slet ikke kom hertil for at søge Borgerskab, og som ikke med sin Stemme paa Valgdagen vil tage Del i Landets politiske Væfærd, ja, for ham kan der jo meget godt være Tale om Karlighed til Fædrelandet.

Han er her altsaa blot for at tjene sig petuniar Betryggelse ved at tjene til egen Uafhængighed og Sorgfrie paa sine gamle Dage derhjemme. Gødt og vel! naar man sidder selvstændig, er Danmark sikkert et godt Sted at bo.

Men naar Danste herovre, samtids med at de tjener sig rige, lovsynger Danmark og river ned paa amerikansk, da skal det siges, de gør det, der fortjener Foragt. Det er simpeltthen en Art Landsforrædderi, et lumpent Spionssystem.

I sin Strid med Grundtvigianerne hjemme brugte Biskop Marikensen en Gang det Argument, at medens de grundtvigste Præster med vidt Jver red ned paa Statistiken og det System, hvorved Staten strer Præstene deres Levedbrød, forsvante de ikke at drage sig alle mulige Fordele af Systemet, tog de glædelig Statens Penge og sat dem i Lommen.

Den, der i Sandhed altsaa ikke blot paa Papir) fægter med aaben Pandes for haad, han for Alvor tror, vil ikke bære sig saa lavt, saa listigt, saa letfærdigt ab.

— Nu, dersom man vilde vil sige, at Gr. har gjort mere end de fleste for at bevare Forbindelsen med Mober Kirken, tillad mig at nævne, at der jo dog ogsaa var Hensyn at tage.

Det Samfund, Gr. tjente i, faar jo et særskilt Tilskud af den danske Statskasse til sin Mission herovre. I Forbigaaende bemærket, en smuk og værdig Maade at anvende danske Statsmidler paa. Mig synes, det burde forekomme en og anden, som ten der Dansternesklar her i Landet, at der maatte kunne tænkes en smukket, i sandere Maade at anbringe de 3,000 Kr. paa.

"Here are more things in heaven and earth, Horatio, than are dreamt of in hour philosophy", siger Hamlet.

Den indre Sammenheng og Betsignelse i et faadant Statistilskud er heller ikke let at brømme sig til. Men her hørte en Gang en Sag, at de i bøviffe "Den d. Kirke" at være det ene-fande dansk-lutheriske Samfund her i Landet!

Et Forsøg af de theologiske Studenter ved Trinitatis Seminarium.

Et Forsøg af de theologiske Studenter ved Trinitatis Seminarium. Liv og Tanker er en ret god Betsignelse paa denne lille 125-stidige Bog, udgivet af vore Studenter.

Ved en blot hurtig Gennemlæsning af Skriftet mærker man det evige Livs Rildvæld sprudler derigennem til rig Betsignelse. Og den indeholder mange Tænder til Glæde og Opmuntring, baade med Hensyn til Troeslivet og Karlighedsarbejdet for Herren.

Skriftet er stiftet til Forelæsning baade ved Ungdomssteder, Kvindeforeningsmøder og flere lignende Lejligheder.

G. B. Christiansen.

„Liv og Tanker“ faar portofrit tilsendt for 30 Cents i Omflag og for 45 Cents i Bind.

Strid efter Bogen til J. P. Nielsen, Dana College, Blair, Nebr.

Zulegaver til Danmark.

Hvorfor ikke sende en Zulegave hjem til Danmark? Det er saa vanskeligt, siger mange. Ja, det er ganske vist vanskeligst at sende Bøger, men det er en Ting, som man uden mindste Væfærd kan sende til Danmark, og det er en god Bog.

Ved at indsende Bestilling til Danish Luth. Publ. House paa en eller anden Bog tilligemed den Adresse, hvortil den ønskes ekspederet i Danmark, vil alt blive hurtigt og meget nemt besørget. De sender nemlig enhver Bog portofrit til Danmark for den Pris, som er anført i deres Katalog, og man kan være sikker paa, at Bogen bliver afsendt hurtigst muligt, og at den kommer til den opgivne Adresse.

Kunde det ikke være en kær Zulegave fra os til vor Slagt og vore Venner i Danmark, om de modtog en Zulegave fra deres føde i Amerika? Det vilde sikkert altid være en hjerterlig Grindring og i mange Tilfælde bidrage til, at Julen derhjemme blev højere og glædeligere.

Bøger er dyre i Danmark, og lidt er det vanskeligt at overkomme at faa Zulegaver; men det er forholdsvis kun meget lidt for Folk herovre at købe og sende Bøger hjem til Danmark og saaledes glæde de fære derhjemme med et godt Budskab fra det fjerne Væfen. Der gaar jo nu mod Juletid en mægtig Strøm af varme Hjerteres kære Tænder fra Danmark til Amerika, og vi vilde gøre hnd Uret haare mod dem derhjemme om med os "to, om vi lod denne Karlighed blive ubesvaret.

Reg har en gammel Mober, som nu ser sig ene og forladt, fordi hendes "e Sønner alle er rejste til Amerika, og jeg har besluttet, at hun skal have en Zulegave, som kan bringe hende en kær Fjeshilsen og minde hende om den Jul, da vi sidste Gang var samlede i det kære Hjem, som vi maatte aldrig mer faar at se, men som vi dog aldrig kan glemme men vil bevare i kæreligt Minde, ikke mindst med hder Zuleghjstid. Der, hvor vore Barndomsminde slog saa dybe Rødder, søger dog vore Tænder hen, selv om vi færdes ude i det fjerne Væfen. Der skal sendes noget hjem til Jul. Reg vil sende en god Bog til min Mober. Vil du ogsaa sende en god Bog til dine kære?

P. P. S.

***) Dette er uffe Ord har Gr. oabenbart læst sammen og endda af uensartede Paastandele — for ret at vise den uhyre Forskel mellem hans egne og "det højhelstaa Kompani," som jeg nu ser, han med Rimfrosker talde de indre.**

Der kan ikke i vore Dage gives Undervisning uden Religion eller dens Fornægtelse eller Modsatning. Hvoften Admistratøren at opdrage vore Børn til Liden Under, at tilvejebringe og Agnoskere liden at have det saaledes; thi, i den ukjendte Betydning af Ordet, "the lamb is infide the lion"

"Hvad er da Statens Ret og Pligt og den rette Udvej i denne livsvigtige Sag? Situationen kalder højt paa et Svaret, som er let at give, men rigtigst vanskeligt at praktisere. Staten maa for sin egen Bestiethed Stødt tilse, at Børnene bliver underdannede, og kun stridende ind, hvor det er nødvendigt, og sørge for deres Undervisning, som ellers vilde blive forspilte."

Past. Geers Brev har fremkaldt en saadan Korrespondance, siger New York "Sun", at der kun kan meddeles Uddrag af den. Men man for- staaer, i hvad Retning det bærer. Katholikerne vil have Statsunderstøtelse til deres Menighedsstoler, og saa synes det, som de vil uden protes- tantiske Samfund samme Ret. Det er et Livsspørgsmaal, som ikke lader sig afsløre, og vi gør vel i ogsaa at underkaste det alvorlig Overvejelse.

Argumenterne i modsat Retning kan vi maaften siden komme tilbage til.

Rev. Dr. McFadden modtager Kaldet.

Fra Sioux City, Ia., har vi modtaget følgende mærkelige Indsendelse:

Rev. D. McFadden af Warren, O., har tilsendt os sin Brev til at modtage Kald til Præst for First Presbyterian Church i Sioux City. Hvoften Kirke har været under regulær Præst, siden den højt elskede Rev. D. J. G. McIntock døde.

Past. McFadden var i Sioux City for saa Søndag siden og holdt to daglige Prædicationer i nævnte Kirke. Han gjorde et meget gunstigt Indtryk, og ferend han forlod Byen for at rejse hjem, lod Mr. W. P. Manley ham forstaa, at han vilde blive talst til deres Præst ved et tilkommande Menighedsmøde. En Komite paa fem Medlemmer, som var bievend valgt for at finde dem en Præst, var enig og bad ham om at lade dem vide snarest muligt, om han vilde modtage Kaldet.

Da Past. McFadden kom hjem til Warren, raadgjorde han sig med sin Familie og sine Venner og sendte følgende Telegram:

A. P. Manley, Sioux City, Ia.
Rom. 15, 29 og 33.

Samuel McFadden.

Mr. Manley saa efter i sin Bibel og maatte med nogen Assistance, formulere følgende Svar:

Samuel McFadden, Warren, O.
Jerimias 15, første to Afsnit og 16. Vers, 2. Tim. 4, 21.

W. P. Manley.

Telegrammet til Mr. Manley, udflydt efter ovenstaaende Anvisning, lyder saaledes:

29. V.: Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med Kristi Evangeliums Betsignelse hele Hjerte.

33. V.: Fredens Gud være med eder alle! Amen.

Telegrammet til Dr. McFadden lyder saaledes:

Jer. 15, 16: Dine Ord bleve fundne, og jeg svante dem, og dine Ord vare mig til Fryd og til mit Hjertes Glæde.

2. Tim. 4, 21: Gør din Fjeld at komme før Vinteren. Eubulus og Judens og Linus og Claudia og alle Brødrene tilse dig.

Et Brev fra Dr. McFadden indholder den Meddelelse, at han vil opsigte sit Kald i Warren næste Søndag, og Opgifelsen træder i Kraft 29. Nov., saa han vil prøve at være i Sioux City til første Søndag i Dec.

Over Strægen.

Det er os klart, at vi derfor vore Læserne bærer Ansvar for, hvad vi optager eller ikke optager i Bladet, selv naar Forfatterens Navn følger hans Produkt.

Hvad vi for nærværende tænker paa, er den Artikel af Rand. Dahm om "Søfol og dets Interesser", som vi optog i No. 88. Der peges i denne Artikel paa noget, som det kan have sin praktiske Betydning at tage Hensyn til. Men Ræsonnementet er ellers i sin Helhed over Strægen, me-

Gamle Grundtvigs Søn.

Jlle vil jeg med disse Linier haane en Hædermands Minde. Jlle er det min høfentig at trænte Gravens Fred. Men hvad der hidtil er sagt paa Prænt om afdøde J. V. Grundtvig, som vel nærmest fra hans Venner — som ganske vist ved at være hans Venner havde den bedste Betsignelse for at forstaa ham, men som saa ogsaa beredte sig den Fæse at forlæse over Personligheden, fordi han jo ved Tiden af alt det øvrige først og sidst

Gr. Skjald for det danske Folk i Amerika! Wah!

Men naar det nu altsaa med en vis Jver er hørdet, at Gr. var Skjald for det danske Folk i Amerika, da skal der gøres Indsigelse, og da maa der protesteres.

Jo, han kunde strive Vær. Og han kunde udtale sig paa Vær. Men fra denne Indrømmelse til hin Paastand er der et stort Svælg befæstet. Og Gr. var ikke den, hvem det lyfledes at komme over. Det kan vel altid være et Spørgsmaal, om den, der faa en domme og domme udfæstet, vil falde Gr. egentlig Digter — Skjald næppe, og da aldeles ikke det danske Folks herovre.

Skjald for det danske Folk i Amerika! Wah!

Nej, han var intet mindre. Thi hvor mange Danste er det nu, vi tæller i dette Land? Hyster du Tallet? Og hvor mange er det saa igen, der tilhører det Samfund. Gr. virkede i, og som altsaa maa antages at have læst, hvad han strev, og hørt, hvad han talte?

Statistik giver nemlig i denne Forbindelse et sagtens lige saa godt Skarpsomme som blotte Paastande. Hvis du berfor, Læser! ved at sammenligne det Mindretal, som i det hele taget maa tænkes at have hørt og læst Gr., med hint store Fortal, som ikke saa noget ualmindeligt i ham, eller som maaften helt havdglemt, at han var her, kan komme til det Resultat, at han var vor Skjald — saa kan du mere end sige.

— Na nej! vil hans Venner muligt sige, det er ikke i denne, strengt nøjterne, Forstand, det menes, at Gr. var Follets Skjald. Sin Paastand er sagt i en højere Betsigning og sæner kun sin Ghldighed for en højere Ret.

Kan hævde, disse hans Venner du til Fortæring vilde vil sige: at som en Profet ved guddommeligt Kald kan være sendt til et Folk med sit Vidnesbyrd, uden dog derfor Follets Mængde vil høre ham og vedkende sig

Et Forsøg af de theologiske Studenter ved Trinitatis Seminarium.

Et Forsøg af de theologiske Studenter ved Trinitatis Seminarium. Liv og Tanker er en ret god Betsignelse paa denne lille 125-stidige Bog, udgivet af vore Studenter.

Ved en blot hurtig Gennemlæsning af Skriftet mærker man det evige Livs Rildvæld sprudler derigennem til rig Betsignelse. Og den indeholder mange Tænder til Glæde og Opmuntring, baade med Hensyn til Troeslivet og Karlighedsarbejdet for Herren.

Skriftet er stiftet til Forelæsning baade ved Ungdomssteder, Kvindeforeningsmøder og flere lignende Lejligheder.

G. B. Christiansen.

„Liv og Tanker“ faar portofrit tilsendt for 30 Cents i Omflag og for 45 Cents i Bind.

Strid efter Bogen til J. P. Nielsen, Dana College, Blair, Nebr.

Der kan ikke i vore Dage gives Undervisning uden Religion eller dens Fornægtelse eller Modsatning. Hvoften Admistratøren at opdrage vore Børn til Liden Under, at tilvejebringe og Agnoskere liden at have det saaledes; thi, i den ukjendte Betydning af Ordet, "the lamb is infide the lion"

"Hvad er da Statens Ret og Pligt og den rette Udvej i denne livsvigtige Sag? Situationen kalder højt paa et Svaret, som er let at give, men rigtigst vanskeligt at praktisere. Staten maa for sin egen Bestiethed Stødt tilse, at Børnene bliver underdannede, og kun stridende ind, hvor det er nødvendigt, og sørge for deres Undervisning, som ellers vilde blive forspilte."

Past. Geers Brev har fremkaldt en saadan Korrespondance, siger New York "Sun", at der kun kan meddeles Uddrag af den. Men man for- staaer, i hvad Retning det bærer. Katholikerne vil have Statsunderstøtelse til deres Menighedsstoler, og saa synes det, som de vil uden protes- tantiske Samfund samme Ret. Det er et Livsspørgsmaal, som ikke lader sig afsløre, og vi gør vel i ogsaa at underkaste det alvorlig Overvejelse.

Argumenterne i modsat Retning kan vi maaften siden komme tilbage til.

Rev. Dr. McFadden modtager Kaldet.

Fra Sioux City, Ia., har vi modtaget følgende mærkelige Indsendelse:

Rev. D. McFadden af Warren, O., har tilsendt os sin Brev til at modtage Kald til Præst for First Presbyterian Church i Sioux City. Hvoften Kirke har været under regulær Præst, siden den højt elskede Rev. D. J. G. McIntock døde.

Past. McFadden var i Sioux City for saa Søndag siden og holdt to daglige Prædicationer i nævnte Kirke. Han gjorde et meget gunstigt Indtryk, og ferend han forlod Byen for at rejse hjem, lod Mr. W. P. Manley ham forstaa, at han vilde blive talst til deres Præst ved et tilkommande Menighedsmøde. En Komite paa fem Medlemmer, som var bievend valgt for at finde dem en Præst, var enig og bad ham om at lade dem vide snarest muligt, om han vilde modtage Kaldet.

Da Past. McFadden kom hjem til Warren, raadgjorde han sig med sin Familie og sine Venner og sendte følgende Telegram:

A. P. Manley, Sioux City, Ia.
Rom. 15, 29 og 33.

Samuel McFadden.

Mr. Manley saa efter i sin Bibel og maatte med nogen Assistance, formulere følgende Svar:

Samuel McFadden, Warren, O.
Jerimias 15, første to Afsnit og 16. Vers, 2. Tim. 4, 21.

W. P. Manley.

Telegrammet til Mr. Manley, udflydt efter ovenstaaende Anvisning, lyder saaledes:

29. V.: Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med Kristi Evangeliums Betsignelse hele Hjerte.

33. V.: Fredens Gud være med eder alle! Amen.

Telegrammet til Dr. McFadden lyder saaledes:

Jer. 15, 16: Dine Ord bleve fundne, og jeg svante dem, og dine Ord vare mig til Fryd og til mit Hjertes Glæde.

2. Tim. 4, 21: Gør din Fjeld at komme før Vinteren. Eubulus og Judens og Linus og Claudia og alle Brødrene tilse dig.

Et Brev fra Dr. McFadden indholder den Meddelelse, at han vil opsigte sit Kald i Warren næste Søndag, og Opgifelsen træder i Kraft 29. Nov., saa han vil prøve at være i Sioux City til første Søndag i Dec.

Over Strægen.

Det er os klart, at vi derfor vore Læserne bærer Ansvar for, hvad vi optager eller ikke optager i Bladet, selv naar Forfatterens Navn følger hans Produkt.

Hvad vi for nærværende tænker paa, er den Artikel af Rand. Dahm om "Søfol og dets Interesser", som vi optog i No. 88. Der peges i denne Artikel paa noget, som det kan have sin praktiske Betydning at tage Hensyn til. Men Ræsonnementet er ellers i sin Helhed over Strægen, me-

Gamle Grundtvigs Søn.

Jlle vil jeg med disse Linier haane en Hædermands Minde. Jlle er det min høfentig at trænte Gravens Fred. Men hvad der hidtil er sagt paa Prænt om afdøde J. V. Grundtvig, som vel nærmest fra hans Venner — som ganske vist ved at være hans Venner havde den bedste Betsignelse for at forstaa ham, men som saa ogsaa beredte sig den Fæse at forlæse over Personligheden, fordi han jo ved Tiden af alt det øvrige først og sidst

Gr. Skjald for det danske Folk i Amerika! Wah!

Men naar det nu altsaa med en vis Jver er hørdet, at Gr. var Skjald for det danske Folk i Amerika, da skal der gøres Indsigelse, og da maa der protesteres.

Jo, han kunde strive Vær. Og han kunde udtale sig paa Vær. Men fra denne